

Μ.Π. Θεσσ/κης 17793/2017 [Από το αρχείο του συνδρομητή μας κ. Άρη Χατζοπλάκη, δικηγόρου Θεσσαλονίκης]

Ι.Χ. ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΣΕ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΟΔΟ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΑΙΦΝΙΔΙΩΣ ΚΑΘΕΤΑ ΣΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΡΕΥΜΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ. ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΝΟΜΟΤΥΠΩΣ ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑ. ΣΟΒΑΡΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ ΤΗΣ. ΑΠΟΛΕΙΣΤΙΚΗ ΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΑ. ΣΥΝΥΠΑΙΤΙΟΤΗΤΑ 30% ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟ ΕΠΕΙΔΗ Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑΣ ΔΕΝ ΕΦΕΡΕ ΚΡΑΝΟΣ. ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΜΟΝΙΜΗΣ ΔΥΣΜΟΡΦΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ. ΕΡΜΗΝΕΙΑ 931 Α.Κ. ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ 931 Α.Κ. - 5000 ευρώ και 932 Α.Κ. 10.000 ευρώ (12 παρ. Ι, 16 παρ. 4, 19 παρ. 1, και 23 παρ. 2 του ν. 2696/1999) - Ο ενάγων μετά το ατύχημα φέρει σημαντικής έκτασης ουλές στο πρόσωπο του, γεγονός που έχει επιδράσει αρνητικά όπως προεκτέθηκε στην ψυχική του υγεία. ...ναι μεν αναμένεται σημαντική βελτίωση της εικόνας του προσώπου του ενάγοντος χωρίς όμως πλήρη εξάλειψη της δυσμορφίας που παρουσιάζει, εν όψει και των ελλείψεων δέρματος της δεξιάς μετωπιαίας χώρας, η οποία δυσμορφία θα είναι ως εκ τούτων μόνιμη, με αποτέλεσμα να παρουσιάζει ουσιώδη αλλοίωση της εξωτερικής του εμφάνισης στην περιοχή του προσώπου, που συνιστά παραμόρφωση κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου **931 ΑΚ.**

Η παράλειψη χρήσης προστατευτικού κράνους από τον οδηγό ή επιβάτη μοτοσικλέτας που επιβάλλεται από το νόμο 2696/1999 (αρ. 12 παρ. 6 και 101 παρ. 1 ΚΟΚ) λαμβάνεται υπ' όψη και θεμελιώνει συντρέχον πταίσμα του εφόσον συνδέεται αιτιωδώς με τις επελθούσες σωματικές κακώσεις. Αν από το είδος και τον τρόπο επέλευσης των σωματικών κακώσεων, η χρήση του προστατευτικού κράνους δεν ήταν ικανή να αποτρέψει το αποτέλεσμα του θανάτου τότε λείπει η αναγκαίως απαιτούμενη αιτιώδης συνάφεια και η παράλειψη της χρήσης του κράνους δεν μπορεί να θεμελιώσει συνυπαιτιότητά του.

Η ύπαρξη της υπαιτιότητας ή της συνυπαιτιότητας, καθώς και ο βαθμός του πταίσματος των υπαιτίων οδηγών των συγκρουσθέντων οχημάτων, δεν αναιρούνται από μόνο το γεγονός, ότι ο ένας από τους οδηγούς αυτούς παραβίασε τις διατάξεις του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας (ΚΟΚ), αφού μόνη η παραβίαση των διατάξεων τούτων από τους οδηγούς δεν θεμελιώνει αυτή καθαυτή υπαιτιότητα στην επέλευση του ατυχήματος.

Εξάλλου, η ελεύθερη επιλογή θεραπευτικού ιδρύματος, θεράποντος ιατρού και θεραπευτικής μεθόδου, ανήκει στον ζημιωθέντα. Προϋπόθεση όμως για την αποκατάσταση της σχετικής δαπάνης είναι η αναγκαιότητα της πραγματοποίησής της για την καλύτερη ή ταχύτερη αντιμετώπιση της υγείας του ζημιωθέντος ή για την αποτροπή της επιδείνωσης αυτής, στοιχεία που πρέπει να επικαλείται και να αποδεικνύει ο ίδιος

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ ΤΟ ΚΟΝΔΥΛΙΟ ΔΙΑΦΥΓΟΝΤΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΑΝ ΔΕΝ ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΘΕΙ Η ΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΔΟΥ - Ως προς το κονδύλιο αποζημίωσης λόγω διαφυγόντων κερδών (απώλειας εισοδημάτων) από ανικανότητα προς εργασία επί τέσσερις (4) μήνες, συνολικού ποσού δύο χιλιάδων οκτακοσίων (2.800) ευρώ, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση, διότι αντίγραφο της αγωγής δεν επιδόθηκε στην αρμόδια ΔΟΥ του ενάγοντος, όπως απαιτεί η διάταξη του άρθρου **10** παρ. 5 του **π.δ. 237/1986**. όπως τροποπ. με άρθρ. 5 εδ. η του Ν. 2741/1999.

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΥΠΕΥΘΥΝΩΝ ΔΗΛΩΣΕΩΝ (του άρθρου 8 του ν. 1599/1986) - Από τη διάταξη του άρθρου 8 του ν. 1599/1986 σε συνδυασμό και με το σκοπό του τίτλου της προκύπτει, ότι αυτή δεν έχει εφαρμογή κατά την αποδεικτική διαδικασία ενώπιον των Δικαστηρίων, επί της οποίας εφαρμόζονται οι ειδικές περί απόδειξης διατάξεις του ΚΠολΔ και, συνακόλουθα, η κατά την παραπάνω διάταξη υπεύθυνη δήλωση τρίτου δεν αποτελεί επιτρεπτό αποδεικτικό μέσο και μόνο ως μαρτυρία τρίτου μπορεί να χρησιμεύσει, εφόσον κατά την ανέλεγκτη κρίση του Δικαστηρίου, δεν έγινε με το σκοπό να χρησιμοποιηθεί και στη δίκη κατά την οποία κρίνεται η συγκεκριμένη διαφορά. Ειδικότερα, όμοια δήλωση ή βεβαίωση τρίτου, εφόσον κατά την ανέλεγκτη κρίση του Δικαστηρίου, δεν έγινε με σκοπό να χρησιμοποιηθεί στη συγκεκριμένη δίκη, μπορεί ως έγγραφο (μαρτυρία τρίτου) να εκτιμηθεί προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων.

Όμως οι υπεύθυνες δηλώσεις του ν. 1599/1986, όταν προέρχονται από τους διαδίκους, μπορεί να εκτιμηθούν κατά την κρίση του Δικαστηρίου ότι περιέχουν εξώδικη ομολογία, η οποία εκτιμάται ελεύθερα, κατ' άρθρο 352 παρ. 2 ΚΠολΔ, και, εφόσον δεν ανταποκρίνεται προς την αλήθεια, μπορεί να χωρήσει ανταπόδειξη, κατ' άρθρο 354 ΚΠολΔ..

Εν προκειμένω, η από 10.11.2016 υπεύθυνη δήλωση του και η από 24.11.2016 υπεύθυνη δήλωση του, αποτελούν ανυπόστατα αποδεικτικά μέσα ως μαρτυρίες τρίτων, καθόσον συντάχθηκαν μετά την άσκηση της προκείμενης αγωγής και η μεν πρώτη εξ αυτών λίγες ημέρες πριν τη συζήτησή της η δε δεύτερη κατά την ημέρα της συζήτησης με προφανή σκοπό να χρησιμοποιηθούν σε αυτή.

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ (αρ. 614 παρ. 6 ΚΠολΔ)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή, Ειρήνη Χωριανοπούλου, Πρωτοδίκη, η οποία ορίστηκε από την Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα, Αιμιλία Γούση.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του. την 24η Νοεμβρίου 2016. για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:..., που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου του Δικηγόρου, Ανάργυρου Χατζοπλάκη (Α.Μ.: 8931), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις. Συμπαράστάθηκε η ασκούμενη Δικηγόρος. Στεφανία Καφάζη.

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) Ε.Σ., 2) Σ.Κ. και 3) της ανώνυμης ασφαλιστικής εταιρείας «ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ», με Α.Φ.Μ. 094450059, η οποία εδρεύει στη Θεσσαλονίκη (15° χλμ. Θεσσαλονίκης-Περαίας) και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν ο πρώτος και η δεύτερη μετά και η τρίτη δια του πληρεξουσίου τους Δικηγόρου, Κωνσταντίνου Χαλμούκη (Α.Μ. 3364), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 06.06.2016 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 4274/10.06.2016 αγωγή του, δικάσιμος συζήτησης της οποίας ορίστηκε αυτή που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά της δίκης και σης έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Από τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 300, 330 και 914 Α Κ συνάγεται, ότι προϋπόθεση της ευθύνης για αποζημίωση από αδικοπραξία είναι η υπαιτιότητα του υπόχρεου, η οποία υπάρχει και στην περίπτωση της αμέλειας, δηλαδή όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές, η παράνομη συμπεριφορά του υπόχρεου σε αποζημίωση έναντι εκείνου που ζημιώθηκε και η ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς και της ζημίας. Η παράνομη συμπεριφορά ως όρος της αδικοπραξίας μπορεί να συνίσταται όχι μόνο σε θετική πράξη, αλλά και σε παράλειψη, εφόσον στην τελευταία αυτή περίπτωση εκείνος που υπέπεσε στην παράλειψη ήταν υποχρεωμένος σε πράξη από το νόμο ή τη δικαιοπραξία, είτε από την καλή πίστη, κατά την κρατούσα κοινωνική αντίληψη. Αιτιώδης δε συνάφεια υπάρχει, όταν η πράξη ή η παράλειψη του ευθυνόμενου προσώπου, ήταν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας ικανή και μπορούσε αντικειμενικά να επιφέρει κατά τη συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων, το επιζήμιο αποτέλεσμα. Τα πιο πάνω έχουν εφαρμογή και στην περίπτωση του άρθρου 10 του ν. ΓΠΝ/1911, ως προς την υπαιτιότητα των οδηγών των συγκρουσθέντων αυτοκινήτων, κατά το οποίο είναι εφαρμοστέα η διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ.

Τέλος, η ύπαρξη της υπαιτιότητας ή της συνυπαιτιότητας, καθώς και ο βαθμός του πταίσματος των υπαιτίων οδηγών των συγκρουσθέντων οχημάτων, δεν αναιρούνται από μόνο το γεγονός, ότι ο ένας από τους οδηγούς αυτούς παραβίασε τις διατάξεις του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας (ΚΟΚ), αφού μόνη η παραβίαση των διατάξεων τούτων από τους οδηγούς δεν θεμελιώνει αυτή καθαυτή υπαιτιότητα στην επέλευση του ατυχήματος.

Αποτελεί όμως στοιχείο, η στάθμιση του οποίου από το Δικαστήριο της ουσίας θα κριθεί σε σχέση με την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συγκεκριμένης πράξης και του επελθόντος αποτελέσματος (ΑΠ 517/2010. Νόμος, ΑΠ 1674/2009, Νόμος, ΑΠ 940/2008, Νόμος). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 929 εδ. α' του ΑΚ «Σε περίπτωση βλάβης του σώματος ή της υγείας προσώπου η αποζημίωση περιλαμβάνει, εκτός από τα νοσήλια και τη ζημία που έχει ήδη επέλθει ο,τιδήποτε ο παθών θα στερείται στο μέλλον ή θα ξοδεύει επιπλέον εξαιτίας της αύξησης των δαπανών του».

Κατά την έννοια της ανωτέρω διάταξης, τα «νοσήλια» περιλαμβάνουν κάθε δαπάνη που έγινε ή κρίθηκε αναγκαίο να γίνει για την αποκατάσταση της υγείας του θύματος. Σε αυτά περιλαμβάνονται: η δαπάνη αγοράς φαρμάκων, αμοιβής ιατρού, παραμονής στο νοσοκομείο ή την κλινική λουτροθεραπείας και φυσιοθεραπείας (ιδίως στις περιπτώσεις καταγμάτων και εξαρθρώσεων), για τη μίσθωση ταξί προς μετάβαση του θύματος στο νοσοκομείο και για εξετάσεις, προσλήψεως νοσοκόμου, ειδικής βελτιωμένης διατροφής, όταν αυτό επιβάλλεται στη συγκεκριμένη περίπτωση, αγοράς ειδικού στρώματος, πολυθρόνας, αναπηρικού αμαξιδίου ή άλλου ορθοπεδικού μηχανήματος. Περαιτέρω, από τα έξοδα θεραπείας του παθόντος αποδίδονται μόνον τα εύλογα, ήτοι εκείνα τα οποία από την άποψη ενός συνετού παρατηρητή φαίνονται σκόπιμα βάσει των δεδομένων της συγκεκριμένης περιπτώσεως. Σημειώνεται ότι ο παθών δύναται να απαιτήσει τα έξοδα θεραπείας, που είναι αναγκαία, και πριν ακόμη πραγματοποιηθούν (ΕφΑθ 5508/1993 ΕλλΔνη 36, σ. 1579. ΜΠρΘεσ 17962/2008. Αρμ 2008. σ. 1339).

Εξάλλου, η ελεύθερη επιλογή θεραπευτικού ιδρύματος, θεράποντος ιατρού και θεραπευτικής μεθόδου, ανήκει στον ζημιωθέντα. Προϋπόθεση όμως για την αποκατάσταση της σχετικής δαπάνης είναι η αναγκαιότητα της πραγματοποίησής της για την καλύτερη ή ταχύτερη αντιμετώπιση της υγείας του ζημιωθέντος ή για την αποτροπή της επιδείνωσης αυτής, στοιχεία που πρέπει να επικαλείται και να αποδεικνύει ο ίδιος (Βλ. ΑΠ 481/2016, Νόμος, ΑΠ 1935/2013, Νόμος, ΑΠ 634/2010, Νόμος, ΑΠ 601/2009, Νόμος, ΑΠ 2176/2009, Νόμος).

Περαιτέρω, η συνεπεία της βλάβης του σώματος ή της υγείας του προσώπου ανικανότητα μπορεί να αντιμετωπιστεί κατά διάφορους τρόπους και συγκεκριμένα, είτε με την πρόσληψη οικιακής βοηθού ή αποκλειστικής νοσοκόμου είτε με την υπερένταση των προσπαθειών των λοιπών μελών της οικογένειας ή με ανάλογο περιορισμό των αναγκών τους.

Όπως προκύπτει από τη ρύθμιση της παραγράφου 3 του άρθρου 930 ΑΚ, στην οποία στηρίζεται η κανονιστική έννοια της ζημίας, τέτοια αντιμετώπιση δεν περιορίζει καθόλου την αξίωση αποζημίωσης του παθόντος προσώπου. Όπως πάγια δέχεται η νομολογία δεν απαιτείται πρόσληψη υποκατάστατης δύναμης ούτε εξετάζεται εάν το ποσό που θα επιδικαστεί στο δικαιούχο θα δαπανηθεί για άλλο σκοπό. Ως προς την έκταση της αποζημίωσης, αυτή εξαρτάται από τον τρόπο με τον οποίο καλύφθηκε το κενό, το οποίο αφήνει το συνεπεία της ανικανότητας προς παροχή υπηρεσιών πρόσωπο.

Στην περίπτωση που προσλαμβάνεται άλλη υποκατάστατη δύναμη, η οποία και αμείβεται σχετικώς, τότε η αποζημίωση καθορίζεται από το ύψος της καταβαλλόμενης αμοιβής. Αυτό το ποσό δικαιούται να αξιώσει ο δικαιούχος από τον υπόχρεο τρίτο. Αν δεν προσλήφθηκε υποκατάστατη δύναμη και το κενό καλύφθηκε, είτε με υπερένταση των προσπαθειών των λοιπών μελών της οικογένειας ή με περιορισμό των αναγκών τους ή με κάλυψη των τελευταίων από άλλα πρόσωπα χωρίς αμοιβή, τότε η αποζημίωση υπολογίζεται σύμφωνα με πλασματική αμοιβή μιας υποκατάστατης δύναμης. Τέτοια δύναμη είναι τουλάχιστον από πλευράς ύψους αμοιβής, η εργασία την οποία προσφέρει π.χ. μία οικιακή βοηθός κατά ώρα ή ημερομίσθιο ή κατά μήνα ή μία αποκλειστική νοσοκόμος (βλ. ΑΠ 1723/2014, Νόμος ΑΠ 833/2005 ΕλλΔνη 2006, σ. 126, ΑΠ 371/2001, Νόμος. ΕφΘεσ 742/2016. Νόμος, ΕφΠειρ 183/2016, Νόμος, ΕφΛαρ 2672/2014, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, Κρητικό Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, 2008, παρ. 15/27 και παρ. 17/13).

Εξ άλλου, από τη διάταξη του άρθρου 929 ΑΚ προκύπτει ότι ο παθών, σε περίπτωση βλάβης του σώματος ή της υγείας του, δικαιούται να ζητήσει αποζημίωση και για μέλλουσα, (όπως π.χ. για τη δαπάνη της μελλοντικής χειρουργικής επέμβασης), η αποκατάσταση της οποίας μπορεί να αξιωθεί και πριν από την πραγματοποίησή της, αρκεί αυτή να είναι δυνατόν να προσδιοριστεί εκ των προτέρων. Η μελλοντική αυτή ζημία, όμως, αποκαθίσταται μόνον εφόσον η επέλευση της είναι βεβαία και απλώς η πραγμάτωσή της ανάγεται σε μέλλοντα χρόνο (ΑΠ 850/2013, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΑΠ 1074/2002, Νόμος), ενώ αντίθετα δεν υπάρχει η αξίωση, όταν είναι βέβαιο ότι η δαπάνη η αιτούμενη, για την αποκατάσταση της μελλοντικής ζημίας, δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί. (ΑΠ 850/2013, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΑΠ 321/2011, Νόμος).

II. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 931 ΑΚ «η αναπηρία ή η παραμόρφωση, που προξενήθηκε στον παθόντα, λαμβάνεται υπόψη κατά την επιδίκαση της αποζημίωσης, αν επιδρά στο μέλλον του». Ως αναπηρία θεωρείται κάποια έλλειψη της σωματικής, νοητικής ή ψυχικής ακεραιότητας του προσώπου, ενώ ως παραμόρφωση, νοείται κάθε ουσιώδης αλλοίωση της εξωτερικής εμφάνισης του προσώπου, η οποία καθορίζεται όχι αναγκάως κατά τις απόψεις της ιατρικής, αλλά κατά τις αντιλήψεις της ζωής. Εξάλλου, ως μέλλον νοείται η επαγγελματική, οικονομική και κοινωνική εξέλιξη του προσώπου. Δεν απαιτείται βεβαιότητα δυσμενούς επιρροής της αναπηρίας ή παραμορφώσεως στο μέλλον του προσώπου. Αρκεί και απλή δυνατότητα κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων. Στον επαγγελματικό-οικονομικό τομέα η αναπηρία ή παραμόρφωση του

ανθρώπου, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, αποτελεί αρνητικό στοιχείο στα πλαίσια του ανταγωνισμού και της οικονομικής εξέλιξης και προαγωγής του. Οι δυσμενείς συνέπειες είναι περισσότερο έντονες σε περιόδους οικονομικών δυσχερειών και στενότητας στην αγορά εργασίας. Οι βαρυνόμενοι με αναπηρία ή παραμόρφωση μειονεκτούν και κινδυνεύουν να βρεθούν εκτός εργασίας έναντι των υγιών συναδέλφων τους. Η ΑΚ 931 προβλέπει επιδίκαση από το Δικαστήριο χρηματικής παροχής στον παθόντα αναπηρία ή παραμόρφωση, εφόσον συνεπεία αυτών επηρεάζεται το μέλλον του. Η χρηματική αυτή παροχή δεν αποτελεί αποζημίωση, εφόσον η τελευταία εννοιολογικώς συνδέεται με την επίκληση και απόδειξη ζημίας περιουσιακής, δηλαδή διαφοράς μεταξύ της περιουσιακής καταστάσεως μετά το ζημιογόνο γεγονός και εκείνης που θα υπήρχε χωρίς αυτό.

Εξ άλλου, η συνέπεια της αναπηρίας ή παραμόρφωσης ανικανότητα προς εργασία, εφόσον προκαλεί στον παθόντα περιουσιακή ζημία αποτελεί βάση αξιώσεως προς αποζημίωση, που στηρίζεται στην ΑΚ 929 (αξίωση διαφυγόντων εισοδημάτων). Όμοιως, η αναπηρία ή παραμόρφωση ως τοιαύτη δεν σημαίνει κατ' ανάγκη πρόκληση στον παθόντα περιουσιακής ζημίας. Προέχον και κρίσιμο είναι το γεγονός της αναπηρίας ή παραμόρφωσης ως βλάβης του σώματος ή της υγείας του προσώπου, ως ενός αυτοτελούς έννομου αγαθού, που απολαύει και συνταγματικής προστασίας, σύμφωνα με τις παραγράφους 3 και 6 του άρθρου 21 του Συντάγματος, όχι μόνο στις σχέσεις των πολιτών προς το Κράτος, αλλά και στις μεταξύ τους σχέσεις, χωρίς αναγκάως η προστασία αυτή να συνδέεται με αδυναμία πορισμού οικονομικών ωφελημάτων ή πλεονεκτημάτων. Έτσι, ορθότερη κρίνεται η ερμηνεία της ΑΚ 931, που την καθιστά εφαρμόσιμη, σύμφωνα με την οποία προβλέπεται από τη διάταξη η επιδίκαση στον παθόντα αναπηρία ή παραμόρφωση ενός εύλογου χρηματικού ποσού ακριβώς λόγω της αναπηρίας ή παραμόρφωσης, χωρίς σύνδεση με συγκεκριμένη περιουσιακή ζημία, η οποία άλλωστε και δεν δύναται να προσδιοριστεί. Το ποσό του επιδικαζόμενου κατά την ΑΚ 931 εύλογου χρηματικού ποσού δεν υπολογίζεται με τα μέτρα της αποζημίωσης, αλλά εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστή να το καθορίσει κατά δίκαιη κρίση σε εύλογο χρηματικό ποσό εξευρίσκεται κατ' αρχήν με βάση το είδος, την έκταση και τις συνέπειες της αναπηρίας ή παραμόρφωσης αφενός και την ηλικία, το φύλο, τις κλίσεις του παθόντος αφετέρου, καθώς και με συνεκτίμηση του ποσοστού συνυπαιτιότητας του τελευταίου στην πρόκληση της αναπηρίας ή της παραμορφώσεώς του.

Είναι πρόδηλο, ότι η κατά την ΑΚ 931 αξίωση είναι διαφορετική: **α)** από την ΑΚ 929 αξίωση για διαφυγόντα εισοδήματα του παθόντος, που κατ' ανάγκη συνδέεται με επίκληση και απόδειξη συγκεκριμένης περιουσιακής ζημίας, λόγω της ανικανότητας του παθόντος προς εργασία, και **β)** από την κατ' άρθρο 932 χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Είναι αυτόνοχο δε ότι όλες οι παραπάνω αξιώσεις δύνανται να ασκηθούν είτε σωρευτικώς, είτε μεμονωμένως, αφού πρόκειται για αυτοτελείς αξιώσεις και η θεμελίωση κάθε μιας από αυτές δεν προϋποθέτει αναγκάως την ύπαρξη μιας των λοιπών (Βλ. ΑΠ 441/2017, ΑΠ 213/2017, Νόμος, ΑΠ 209/2017, Νόμος, ΑΠ 150/2015, Νόμος, ΑΠ 408/2011, Νόμος, ΑΠ 1710/2010, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΑΠ 1174/2009, Νόμος, ΑΠ 1966/2008, Νόμος, ΑΠ 1848/2008, Νόμος, ΑΠ 177/2008, Νόμος, ΑΠ 765/2007, Νόμος, ΑΠ 670/2006, Νόμος).

Για την πληρότητα δε του δικογράφου της αγωγής, με την οποία επιδιώκεται αποζημίωση με βάση το άρθρο 931 ΑΚ πρέπει να αναφέρεται σε αυτή, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, η ζημία την οποία έπαθε ο ενάγων πέραν από αυτή που ζήτησε ή πρόκειται να υποστεί στο μέλλον κατ' άρθ. 929 και 932 ΑΚ. Ιδιαίτερα, πρέπει να τονίζεται ότι η αποζημίωση που επιδιώκεται είναι συνέπεια όχι απλώς της ανικανότητας για εργασία και απόκτησης από αυτή εισοδήματος, αλλά ειδικά συνέπεια της αναπηρίας ή παραμόρφωσης. Πρέπει δηλαδή να εκτίθενται στοιχεία που να συγκροτούν την έννοια της αναπηρίας ή της παραμόρφωσης, ο τρόπος με τον οποίο τέτοια συνέπεια αποκλείει ή περιορίζει την επαγγελματική, οικονομική ή κοινωνική εξέλιξη του παθόντος, καθώς και ποια και πόση είναι η ζημία που παθαίνει αυτός εξαιτίας της αναπηρίας ή της παραμόρφωσης του (Βλ. ΑΠ 197/2004, Νόμος, ΕφΘρακ 92/2015, Νόμος, ΕφΛαμ 40/2011, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΕφΠειρ 85/2010, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, Εφίοανν 22/2009, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ).

III. Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρ. 297, 298 ΑΚ και 111, 118 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, σε περίπτωση καταστροφής πράγματος η ζημία συνίσταται στην αξία αυτού αντίστοιχα προς την οποία μειώνεται η υπάρχουσα περιουσία του ζημιούχεντος και το ποσό αυτής αποτελεί την επιδικαστέα αποζημίωση όταν αυτή παρέχεται σε χρήμα. Η αναγραφή δε στην αγωγή ότι το πράγμα καταστράφηκε ολοκληρωτικά, καθώς και η αναφορά της αξίας του κατά το χρόνο της καταστροφής αρκούν για την πληρότητα του δικογράφου της αγωγής περί αποζημιώσεως κατά την έννοια του άρθρ. 216 ΚΠολΔ, χωρίς να είναι απαραίτητο, ειδικότερα προκειμένου περί καταστροφής (αχρήστευσης) κινητού πράγματος, να αναφέρονται και οι επί μέρους προκληθείσες φθορές και ζημίες, διότι το στοιχείο αυτό δεν ανάγεται στη βάση της αγωγής και μπορεί να προκύπτει από τις αποδείξεις (βλ. ΑΠ 1051/1998, ΕΕΝ 1999, σ. 877, ΕφΠειρ 169/2014, Νόμος, ΕφΛαρ 314/2013, Τράπεζα Νομικών

Πληροφοριών ΔΣΑ. ΕφΑαρ 48/2013, Τραπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, Εφ/Αρ 3/2013. Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΕφΑΟ 138/2006, ΕΣυγκΔ 2006, σ. 696. ΕφΠατρ 519/2005, ΑχΝομ 2006, σ.716, ΕφΑΘ 2715/1999, ΕλλΔνη 2001, σ. 451, ΕφΑΘ 9689/1998, ΕλλΔνη 2000, σ. 454).

IV. Με την υπό κρίση αγωγή του, όπως αυτή συμπληρώθηκε με δήλωση του πληρεξουσίου του Δικηγόρου που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης α>ς προς το κονδύλιο αποζημίωσης υπηρεσιών νοσοκόμου, εκθέτει ο ενάγων ότι κατά τον αναφερόμενο σε αυτή τόπο και χρόνο η πρώτη εναγόμενη οδηγώντας το υπ'αριθμ. κυκλοφορίας ΚΑΖ 6246 Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο της κυριότητας του δεύτερου των εναγομένων, ασφαλισμένο για τις έναντι τρίτων ζημιές στην τρίτη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία προκάλεσε από αποκλειστική της υπαιτιότητα, το περιγραφόμενο στην αγωγή αυτοκινητικό ατύχημα, ήτοι από αμέλεια της (όπως ειδικότερα περιγράφεται στην αγωγή) έγινε υπαίτια της διακοπής της σύννομης πορείας του ενάγοντος ο οποίος κινείτο με την υπ'αριθμ. ΚΑΧ 0575 δίκυκλη μοτοσικλέτα του και της σύγκρουσης των δύο οχημάτων, με αποτέλεσμα να τραυματισθεί ο ενάγων και να υποστεί τις μνημονευόμενες στην αγωγή σωματικές κακώσεις. Ενόψει δε των ανωτέρω ιστορουμένων, μετά από νόμιμο μερικό περιορισμό του αιτήματος της αγωγής : α) για ειδική αποζημίωση του άρθρου 931 ΑΚ κατά το ποσό των εβδομήντα χιλιάδων (70.000) ευρώ και β) για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης αφενός κατά το ποσό των σαράντα χιλιάδων (40.000) ευρώ με δήλωση του πληρεξουσίου Δικηγόρου του ενάγοντος που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης (αρθρ. 223, 294, 295 παρ. Ι, 297 ΚΠολΔ) ζητεί ο ενάγων να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι ευθυνόμενοι εις ολόκληρον. η πρώτη ως οδηγός του ζημιογόνου οχήματος, ο δεύτερος ως κύριος του αυτοκινήτου και προστήσας την πρώτη στην οδήγηση αυτού και η τρίτη ως ασφαλίζουσα την αστική ευθύνη αυτών να του καταβάλουν με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση:

- 1) ως αποζημίωση για τη θετική ζημία που υπέστη: α) για τη δαπάνη στην οποία θα υποβαλλόταν για τις υπηρεσίες αποκλειστικής νοσοκόμου που του παρείχε επί 24 ώρες ημερησίως η αδελφή του για χρονικό διάστημα τεσσάρων μηνών από το ατύχημα το συνολικό ποσό τριών χιλιάδων διακοσίων (3.200) ευρώ (800 Χ4 μήνες) και β) για την καταστροφή της δίκυκλης μοτοσικλέτας του που ειδικότερα περιγράφεται στην αγωγή, όπως το αίτημά του εκτιμάται, το ποσό των οκτακοσίων (800) ευρώ το οποίο προκύπτει μετ'αφαίρεση της αξίας των διασωθέντων μερών αξίας διακοσίων (200) ευρώ.
- 2) ως αποζημίωση για την αποθετική του ζημία, ήτοι το ποσό που απώλεσε από την εργασία στην οποία απασχολείτο και ειδικότερα εκείνης του μηχανικού αυτοκινήτων έναντι μηνιαίου εισοδήματος επτακοσίων (700) ευρώ κατά το χρονικό διάστημα τεσσάρων μηνών από τον ατύχημα, οπότε και ανέκτησε την ικανότητα να εργασθεί, το συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων οκτακοσίων (2.800) ευρώ,
- 3) ως αποζημίωση για τη μέλλουσα θετική ζημία από τη δαπάνη για τη διενέργεια πλαστικής επέμβασης το συνολικό ποσό των δεκαέξι χιλιάδων διακοσίων πενήντα (16.250) ευρώ,
- 4) ως χρηματική ικανοποίηση για τη ηθική βλάβη που υπέστη συνεπεία του τραυματισμού του το ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ επιφυλλασσόμενος κατά το πλέον τούτου ποσό των σαράντα τεσσάρων (44) ευρώ ως προς το οποίο προτίθεται να ασκήσει πολιτική αγωγή ενώπιον των ποινικών Δικαστηρίων και
- 5) ως ειδική αποζημίωση του άρθρου 931 ΑΚ το ποσό των τριάντα χιλιάδων (30.000) ευρώ και να απειληθεί κατά της πρώτης των εναγομένων προσωπική κράτηση ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της εκδοθησομένης απόφασης διάρκειας δώδεκα (12) μηνών, να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινώς εκτελεστή πλην της περί προσωπικής κράτησης της εναγομένης διάταξης και να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στη δικαστική του δαπάνη.

V. Με το ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή αρμοδίως καθ'ύλην και κατά τόπο εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (αρ. 7, 9, 14 παρ. 2, 16 αρ. 11 25, 37 παρ.1 ΚΠολΔ,) κατά την προκειμένη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (αρ. 614 παρ. 6 σε συνδυασμό προς άρθρο 591 ΚΠολΔ. οκ ισχύουν μετά την αντικατάσταση τους με το ν. 4335/2015), και είναι επαρκώς ορισμένη και νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 299, 330 εδάφιο β', 340, 346, ως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 2 του ν. 4055/2012, 481 επ., 914, 922, 929, 930 παρ. 3., 932 του ΑΚ, 4, 10 του ν. ΓπΝ/1911, 10 παρ. 1 του ν. 489/1976, 176, 190 παρ. 2. 907 και 908 παρ. 1 δ, 1047 ΚΠολΔ καθόσον ως προς το κονδύλιο αποζημίωσης για την παροχή υπηρεσιών νοσοκόμου παραδεκτά ο ενάγων εξεδίκευσε και συμπλήρωση με δήλωση του πληρεξουσίου του Δικηγόρου τις επιμέρους φροντίδες -υπηρεσίες που του παρασχέθηκαν από το ειδικότερα αναφερόμενο οικείο του πρόσωπο, λαμβανομένου υπόψη ότι στην αγωγή αναφέρεται έστω και ελλιπώς η παροχή αυτών (βλ. Μπαλογιάννη-Ρεντούλη, σε Απαλλαγική ΚΠολΔ, τ. Ι ,2016, υπό αρ. 224, αρ. 5), απορριπτομένου του

ισχυρισμού των εναγομένων περί αοριστίας του κονδυλίου της αγωγής για αποζημίωση συνεπεία μελλοντικής πλαστικής χειρουργικής επέμβασης, δεδομένου ότι ο ενάγων με την κρινόμενη αγωγή του εξειδικεύει τα ποσά που θα απαιτηθούν για αμοιβή του χειρουργού, για αμοιβή αναισθησιολόγου, τη δαπάνη νοσηλείας σε κλινική, το κόστος πραγματοποίησης θεραπειών με laser και ο αριθμός αυτών, καθώς και το κόστος μετεγχειρητικής παρακολούθησης.

Αντιθέτως ως προς το κονδύλιο αποζημίωσης λόγω διαφυγόντων κερδών (απώλειας εισοδημάτων) από ανικανότητα προς εργασία επί τέσσερις (4) μήνες, συνολικού ποσού δύο χιλιάδων οκτακοσίων (2.800) ευρώ, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση, διότι αντίγραφο της αγωγής δεν επιδόθηκε στην αρμόδια ΔΟΥ του ενάγοντος, όπως απαιτεί η διάταξη του άρθρου 10 παρ. 5 του π.δ. 237/1986. όπως τροποπ. με άρθρ. 5 εδ. η του Ν. 2741/1999, καθόσον ο ενάγων δεν προσκομίζει ούτε άλλωστε επικαλείται σχετική έκθεση επιδόσεως (βλ. ΕφαΘ 5561/2009, ΕλλΔνη 2010, σ. 208, ΕφαΘ 6232/2002, ΕλλΔνη 2003, σ. 816, Κρητικό, Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, 2008, παρ. 35/884), ενώ παρέλκει στο παρόν στάδιο η εξέταση των ισχυρισμών των εναγομένων και του υποβληθέντος αιτήματος επίδειξης εγγράφων ως προς το κονδύλιο αυτό.

Πρέπει, επομένως, η κρινόμενη αγωγή να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, καθ' ο μέρος κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, λαμβανομένου υπόψη ότι καταβλήθηκε το αναλογούν τέλος δικαστικού ενσήμου με τις προβλεπόμενες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το υπ'αριθμ.0586274/23.11.2016 διπλότυπο είσπραξης της Δ.Ο.Υ. Καρδίτσας).

VI. Περαιτέρω, από τα άρθρα 300 και 330 ΑΚ, συνάγεται ότι σε περίπτωση που έχει προκληθεί σε κάποιον ζημία, περιουσιακή ή μη, και έχει ανακύψει θέμα ευθύνης άλλου για αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση, αν εκείνος που ζημιώθηκε παρέλειψε από αμέλεια, μη καταβολή δηλαδή της επιμέλειας που απαιτείται στις συναλλαγές, δηλαδή της επιμέλειας του μέσου συνετού ανθρώπου εντός του επαγγελματικού και λοιπού κύκλου αυτού, θετική πράξη την οποία όφειλε από τον νόμο ή από δικαιοπραξία ή από τις αρχές της καλής πίστης να επιχειρήσει και η οποία ήταν ικανή, κατ' αιτιώδη συνάφεια, να την αποτρέψει (τη ζημία) και έτσι παρέλειψε αυτός να αποτρέψει τη ζημία, το δικαστήριο μπορεί να μην επιδικάσει αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση ή να μειώσει το ποσό της (βλ. ΑΠ 337/2010, Νόμος, ΑΓ1 315/2008, Νόμος. ΑΠ 427/2008, Νόμος, ΑΠ 1253/2007, Νόμος, ΕφΘεσ 1033/2011, Νόμος, ΕφαΘ 1636/2010, Νόμος).

Ειδικότερα, για την εφαρμογή της ΑΚ 300 απαιτείται η συνδρομή των εξής προϋποθέσεων:

- α) υποχρέωση, κατ' αρχήν, προς αποζημίωση,
- β) συμβολή του ζημιωθέντος στην επέλευση ή την έκταση της ζημίας του και
- γ) αιτιώδης συνάφεια της συμπεριφοράς του ζημιωθέντος προς την επέλευση ή την έκταση της ζημίας.

Το πταίσμα του ζημιωθέντος, δηλαδή η υπαίτια πράξη ή παράλειψη του, δύναται να εκδηλωθεί είτε πριν, είτε κατά, είτε μετά τη γένεση της ζημίας, καθόσον δεν οριοθετείται χρονικά από το νόμο. Ως πταίσμα νοείται, κατά τη γενικής εφαρμογής διάταξη του άρθρου 330 ΑΚ, ο δόλος και η αμέλεια, η οποία υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές. Χωρίς τέτοια επιμέλεια συμπεριφέρεται ο ζημιωθείς που παραλείπει να λάβει μέτρα, τα οποία, περιέχοντα εξ αντικειμένου τη δυνατότητα ανατροπής ή περιορισμού της ζημίας, είναι σε θέση να προβλέψει και λαμβάνει, χωρίς να εκτεθεί σε κίνδυνο ο μέσης εντιμότητας και επιμέλειας άνθρωπος της ίδιας με το ζημιωθέντα δραστηριότητας. Εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 300 ΑΚ, ο δικαστής έχει τη δυνατότητα είτε να απαλλάξει το ζημιώσαντα, είτε να μειώσει την ευθύνη του, είτε, τέλος, και να κρίνει ότι, παρά το συντρέχον πταίσμα, αυτός θα πρέπει να φέρει πλήρη ευθύνη. Τη διακριτική του αυτή ευχέρεια ο Δικαστής δεν θα πρέπει να ασκήσει αυθαίρετα, αλλά με βάση ορισμένα κριτήρια που, σύμφωνα με το πνεύμα του νόμου, θεωρούνται κρίσιμα. Τέτοια κριτήρια είναι η βαρύτητα του πταίσματος του ζημιωθέντος, σε σχέση με τη βαρύτητα του πταίσματος του ζημιώσαντος, η αντικειμενική συμβολή των μερών στην παραγωγή και την έκταση της ζημίας, οι κρατούσες ηθικές και κοινωνικές αναλήψεις και γενικότερα οι αρχές της καλής πίστης, επομένους και οι οικονομικές συνθήκες των μερών, τα χρηστά ήθη κ.λπ. (ΕφΘεσ 8760/2006, ΕλλΔνη 2007, σ. 881).

Εξ άλλου, η παράλειψη χρήσης προστατευτικού κράνους από τον οδηγό ή επιβάτη μοτοσικλέτας που επιβάλλεται από το νόμο 2696/1999 (αρ. 12 παρ. 6 και 101 παρ. 1 ΚΟΚ) λαμβάνεται υπόψη και θεμελιώνει συντρέχον πταίσμα του εφόσον συνδέεται αιτιωδώς με τις επελθούσες σωματικές κακώσεις. Αν από το είδος και τον τρόπο επέλευσης των σωματικών κακώσεων, η χρήση του προστατευτικού κράνους δεν ήταν ικανή να αποτρέψει το αποτέλεσμα του θανάτου τότε λείπει η αναγκάως απαιτούμενη αιτιώδης συνάφεια και η παράλειψη της χρήσης του κράνους δεν μπορεί να θεμελιώσει συνυπαιτιότητά του. Ο ισχυρισμός του ενάγοντος για αξιώσεις από σωματική βλάβη η οδηγού ή επιβάτη μοτοσικλέτας ότι ως

εκ του είδους και του τρόπου επέλευσης των σωματικών κακώσεων του παθόντος η χρήση του προστατευτικού κράνους δεν ήταν ικανή να αποτρέψει το αποτέλεσμα αποτελεί άρνηση της ύπαρξης αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της παράλειψης χρήσης του κράνους και της επελθούσας σωματικής βλάβης ώστε η παράλειψη της χρήσεως προστατευτικού κράνους δεν μπορεί να θεμελιώσει συνυπαιτιότητα (Βλ. ΑΠ 102/2015, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ. ΑΠ 1741/2011, Νόμος).

VII. Οι εναγόμενοι αρνούνται την ιστορική βάση της αγωγής και με δήλωση του πληρεξουσίου τους Δικηγόρου που καταχωρήθηκε στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης προέβαλαν τους ακόλουθους ισχυρισμούς: α) ισχυρισμό περί αποκλειστικής υπαιτιότητας του ενάγοντος στην επέλευση του ατυχήματος που συνιστά άρνηση της αγωγής, β) ισχυρισμό περί συνυπαιτιότητας του ενάγοντος στην επέλευση του ένδικου ατυχήματος ως εκ του λόγου ότι είχε αναπτύξει υπερβολική ταχύτητα υπέρτερη του προβλεπόμενου ορίου παρά το γεγονός ότι προσέγγιζε διασταύρωση κατά ποσοστό 95%. Ο ισχυρισμός αυτός αποτελεί νόμιμη ένσταση κατ' άρθρα 300 ΑΚ και 20 και 26 παρ. 1 ν.2696/1999 και πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω κατ'ουσίαν και γ) ισχυρισμό περί συντρέχοντος πταίσματος του ενάγοντος κατά ποσοστό 95% στην έκταση της σωματικής βλάβης που υπέστη από το ατύχημα ως εκ του λόγου ότι δεν έφερε προστατευτικό κράνος. Ο ανωτέρω ισχυρισμός αποτελεί νόμιμη ένσταση στηριζόμενη στην ΑΚ 300 και στα άρθρα 12 παρ. 6 και 101 παρ. 1 ν. 2696/1999 και πρέπει να εξετασθεί περαιτέρω κατ'ουσίαν.

VIII. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8 του ν. 1599/1986 και με τον τίτλο "Βελτίωση σχέσεων κράτους - πολίτη και καταπολέμηση της γραφειοκρατίας", γεγονότα ή στοιχεία που δεν αποδεικνύονται με τα αναφερόμενα στο νόμο αυτό έγγραφα, μπορεί να αποδεικνύονται ενώπιον κάθε αρχής ή υπηρεσίας του δημόσιου τομέα με υπεύθυνη δήλωση του ενδιαφερομένου. Από τη διάταξη αυτή σε συνδυασμό και με το σκοπό του τίτλου της προκύπτει, ότι αυτή δεν έχει εφαρμογή κατά την αποδεικτική διαδικασία ενώπιον των Δικαστηρίων, επί της οποίας εφαρμόζονται οι ειδικές περί απόδειξης διατάξεις του ΚΠολΔ και, συνακόλουθα, η κατά την παραπάνω διάταξη υπεύθυνη δήλωση τρίτου δεν αποτελεί επιτρεπτό αποδεικτικό μέσο και μόνο ως μαρτυρία τρίτου μπορεί να χρησιμεύσει, εφόσον κατά την ανέλεγκτη κρίση του Δικαστηρίου, δεν έγινε με το σκοπό να χρησιμοποιηθεί και στη δίκη κατά την οποία κρίνεται η συγκεκριμένη διαφορά. Ειδικότερα, όμοια δήλωση ή βεβαίωση τρίτου, εφόσον κατά την ανέλεγκτη κρίση του Δικαστηρίου, δεν έγινε με σκοπό να χρησιμοποιηθεί στη συγκεκριμένη δίκη, μπορεί ως έγγραφο (μαρτυρία τρίτου) να εκτιμηθεί προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΟΛΑΠ 8/1987, Νόμος, ΑΠ 266/2011, Νόμος. ΑΠ 1076/2010, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΑΠ 410/2009, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΕφΛαρ 117/2010, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ), Όμως οι υπεύθυνες δηλώσεις του ν. 1599/1986, όταν προέρχονται από τους διαδίκους, μπορεί να εκτιμηθούν κατά την κρίση του Δικαστηρίου ότι περιέχουν εξώδικη ομολογία, η οποία εκτιμάται ελεύθερα, κατ' άρθρο 352 παρ. 2 ΚΠολΔ, και, εφόσον δεν ανταποκρίνεται προς την αλήθεια, μπορεί να χωρήσει ανταπόδειξη, κατ' άρθρο 354 ΚΠολΔ (ΑΠ 1523/2014, Νόμος, ΕφΘεσ 517/2015, Νόμος, ΕφΘεσ 2906/1989, ΕλλΔνη 31, σ.1294). IX.

IX. Από την εκτίμηση της ανωμοτί κατάθεσης της πρώτης των εναγομένων εξεταζόμενης ως διαδίκου, η οποία περιέχεται στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, η τήρηση των οποίων έγινε με φωνοληψία (αρθ.256 παρ.1 και 3 ΚΠολΔ), από όλα τα έγγραφα (ΚΠολΔ 671 παρ. 1 εδ.α') που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, από τα οποία άλλα λαμβάνονται υπόψη ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΚΠολΔ 339, 395) μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και τα έγγραφα της προηγηθείσας ποινικής διαδικασίας, που εκτιμώνται ελεύθερα στην παρούσα δίκη ως δικαστικά τεκμήρια (βλ. ΑΠ 1856/2013, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΑΠ 154/1992, ΕλλΔνη 33, σ. 814, ΑΠ 796/1983, ΕλλΔνη 1983, σ. 1398, ΕφΛαμ 36/2008, Νόμος, Εφ Δωδ 9/2007, Νόμος) και τις εξομοιούμενες με τα έγγραφα ως προς την αποδεικτική τους δύναμη, μη αμφισβητούμενης γνησιότητας φωτογραφίες (ΚΠολΔ 444 αριθμ. 3, 448 παρ. 2, 457 παρ. 4, βλ. ΑΠ 239/2004 ΝοΒ 53, σ. 256), από την υπ'αριθμ. 26376/18.11.2016 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος Ιωάννας-Μαρίας Μπλάνη ενώπιον της Συμβολαιογράφου Καρδίτσας-όπου βρίσκεται η κατοικία της μάρτυρος- Αθηνάς Μίστρα-Τραγανίτη που ελήφθη μετά από νόμιμη και εμπρόθεσμη κλήτευση των εναγομένων (βλ. την από 09.11.2016 κλήση σε συνδυασμό προς : α) την υπ'αριθμ. 3377Β714.ΙΙ.2017 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Λάρισας με έδρα το Πρωτοδικείου Καρδίτσας. Δημητρίου Σφήκα ως προς την πρώτη εναγόμενη, β) την υπ'αριθμ. 3376Β714.ΙΙ.2016 έκθεση επίδοσης του ιδίου ως άνω Δικαστικού Επιμελητή ως προς το δεύτερο εναγόμενο και γ) την υπ'αριθμ. 9911 Β /14.11.2016 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή του Εφετείου Θεσσαλονίκης με έδρα το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Βασιλείου Στεφανή) και καθώς και τις ομολογίες των διαδίκων για τις οποίες γίνεται ειδική μνεία κατωτέρω, πλην της από 10.11.2016 υπεύθυνης δήλωσης του Γεωργίου Αναγνωστάκου και της από 24.11.2016 υπεύθυνης δήλωση του Δημητρίου Σουτόγλου, οι οποίες αποτελούν ανυπόστατα αποδεικτικά μέσα ως μαρτυρίες τρίτων, καθόσον

συντάχθηκαν μετά την άσκηση της προκείμενης αγωγής και η μεν πρώτη εξ αυτών λίγες ημέρες πριν τη συζήτησή της η δε δεύτερη κατά την ημέρα της συζήτησης με προφανή σκοπό να χρησιμοποιηθούν σε αυτή, ενώ αντιθέτως λαμβάνεται υπόψη η από 10.11.2016 υπεύθυνη δήλωση του ενάγοντος που περιέχει εξώδικη ομολογία αυτού και εκτιμάται ελεύθερα στην προκείμενη δίκη σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην πιο πάνω μείζονα σκέψη, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Την 08.07.2015 και περί ώρα 13,00, ο ενάγων κινείτο με ταχύτητα που δεν υπερέβαινε τα 50 χλμ., με την υπ'αριθμ. κυκλοφορίας δίκυκλη μοτοσικλέτα της κυριότητάς του, εργοστασίου κατασκευής YAMAHA, τύπου XT 600E, κυβισμού πεντακοσίων ενενήντα πέντε (595) κ.ε., έτους πρώτης κυκλοφορίας 2003, επί της οδού Αγίου Γεωργίου στους Σοφάδες Καρδίτσας με κατεύθυνση προς Νότο. Ειδικότερα, η ανωτέρω οδός είναι διπλής κατεύθυνσης με μία λωρίδα κυκλοφορίας ανά κατεύθυνση, οι οποίες λωρίδες χωρίζονται με λευκή διακεκομμένη διαχωριστική γραμμή, με πλάτος οδοστρώματος οκτώ (8) μέτρα, είναι ευθεία, ενώ το ανώτατο όριο ταχύτητας ανέρχεται στο συγκεκριμένο σημείο στα πενήντα (50) χλμ. ανά ώρα.

Εξ άλλου, κατά τον ανωτέρω χρόνο επικρατούσαν καλές καιρικές συνθήκες και υπήρχε φωτισμός ημέρας, η κυκλοφορία οχημάτων ήταν κανονική η δε ορατότητα τόσο στο ρεύμα πορείας του ενάγοντος όσο και στο αντίθετο δεν περιοριζόταν από φυσικά ή τεχνητά εμπόδια. Στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας και συγκεκριμένα στο ρεύμα με κατεύθυνση προς Βορρά κινείτο ομοίως με ταχύτητα που δεν υπερέβαινε το πιο πάνω προβλεπόμενο για τη συγκεκριμένη περιοχή όριο, η πρώτη των εναγομένων με το υπ'αριθμ. κυκλοφορίας Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο της κυριότητάς του δεύτερου των εναγομένων, ο οποίος είναι σύζυγος της πρώτης και προέσθησε αυτή στην οδήγηση του, ασφαλισμένο για τις έναντι τρίτων ζημιές στην τρίτη των εναγομένων ασφαλιστική εταιρεία. Στο ύψος που η ανωτέρω οδός διασταυρώνεται με την οδό 28ης Αυγούστου η πρώτη εναγόμενη επιχείρησε εντελώς αιφνιδιαστικά αριστερό ελιγμό και ακολούθως διέσχισε κάθετα το αντίθετο ρεύμα προς τη μέχρι τότε κίνησή της, προκειμένου να εισέλθει στην οδό 28ης Αυγούστου.

Ειδικότερα, η εναγόμενη χωρίς να ακινητοποιήσει το όχημά της στον άξονα της πιο πάνω οδού, να ελέγξει την κίνηση των οχημάτων στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας και να παραχωρήσει προτεραιότητα στον ενάγοντα, παρεμβλήθηκε εντελώς αιφνίδια και πριν από ιδιαίτερα μικρή απόσταση, στη σύννομη πορεία της δίκυκλης μοτοσικλέτας αυτού, με αποτέλεσμα τη σύγκρουση των δύο οχημάτων στο μέσο του ρεύματος κυκλοφορίας προς νότο και το σοβαρό τραυματισμό του ενάγοντος. Εξάλλου, λόγω της αιφνιδίας παρεμβολής του αυτοκινήτου της πρώτης των εναγομένων στη σύννομη πορεία της δίκυκλης μοτοσικλέτας που οδηγούσε ο ενάγων, αυτός, δεν μπορούσε να προβεί σε επιτυχή ελιγμό ή έγκαιρη τροχοπέδηση, απορριπτόμενων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών των εναγομένων. Ειδικότερα δε συγκρούσθηκαν η εμπρόσθια πλευρά της μοτοσικλέτας με το εμπρόσθιο δεξί φτερό του αυτοκινήτου. Μετά τη σύγκρουση ο ενάγων έπεσε στο οδόστρωμα η δε δίκυκλη μοτοσικλέτα του εξετράπη δεξιά και κατέληξε εντός του ρεύματος πορείας του στο άκρο δεξιό αυτού εντός της διασταύρωσης με την οδό 28ης Αυγούστου.

Εξ άλλου, ουδόλως αποδείχθηκε ότι ο ενάγων είχε αναπτύξει ταχύτητα που είτε υπερέβαινε το προβλεπόμενο όριο ταχύτητας είτε δεν προσήκε στις επικρατούσες συνθήκες, κυρίως ενόψει των συνεπειών του ατυχήματος και συγκεκριμένα της εκτροπής της δίκυκλης μοτοσικλέτας την οποία οδηγούσε και της ακινητοποίησης αυτής σε μικρή απόσταση από το σημείο σύγκρουσης, ενόψει και των όλως αντιφατικών ισχυρισμών της πρώτης των εναγομένων που με μεν κατάθεσή της ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου ισχυρίζεται ότι αντιλήφθηκε τον ενάγοντα σε απόσταση περί τα πενήντα (50) μέτρα, ενώ στο από 25.01.2016 υπόμνημά της προς το αστυνομικό τμήμα Σοφάδων ανέφερε μεταξύ άλλων «.... αφού έλεγξα με προσοχή την κίνηση των οχημάτων στην οδό Αγίου Γεωργίου και διαπίστωσα ότι από το αντίθετο ρεύμα πορείας δεν κινούνταν κάποιο όχημα που να εμποδίζει την κίνησή μου προς τα αριστερά και την είσοδο μου στην οδό 28 Αυγούστου έστριψα, έχοντας αναμμένο το αριστερό φλας.....

Εξ άλλου, ουδόλως αποδείχθηκε ότι η πρώτη εναγόμενη διέκοψε την πορεία της και σταμάτησε στον άξονα της ανωτέρω οδού και μόνο αφού ήλεγξε ενήργησε τον πιο πάνω ελιγμό, καθόσον στην περίπτωση αυτή ευχερώς θα είχε αντιληφθεί την κανονικώς κινούμενη δίκυκλη μοτοσικλέτα του ενάγοντος, ενόψει και του ότι δεν αποδείχθηκε ότι η ορατότητά της εμποδίσθηκε από κάποιο εμπόδιο, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται. Προς τούτο λαμβάνεται ιδίως υπόψη η κατάθεση της μάρτυρος. Φωτεινής Βαϊτσοπούλου, η παρουσία της οποίας καταγράφεται και στην από 08.07.2015 έκθεση αυτοψίας, που ειδικότερα κατέθεσε «... η ταχύτητα με την οποία κινούνταν προαναφερόμενα οχήματα ήταν φυσιολογική για κατοικημένη περιοχή, κανένας από τους δύο οδηγούς δεν είχε εμπόδια που να του περιορίζουν το οπτικό του πεδίο. Οδηγός οχήματος Α προέβη σε απότομη αλλαγή πορείας χωρίς να αντιληφθώ εάν προέβη ή δεν προέβη σε χρήση προειδοποιητικού φλας.....

Εκ των ανωτέρω αποδεικνύεται ότι αποκλειστικά υπαίτια της πρόκλησης της ένδικης σύγκρουσης είναι η πρώτη των εναγομένου, καθόσον δεν κατέβαλε την επιμέλεια που απαιτείται βάσει των νομικών κανόνων και της κοινής πείρας ως μέση συνετή οδηγός, παραβαίνοντας τις υποχρεώσεις που είχε σύμφωνα με τα άρθρα, 12 παρ. Ι, 16 παρ. 4, 19 παρ. 1, και 23 παρ. 2 του ν. 2696/1999 σε συνδυασμό με τις κατ' άρθρο 330 εδ. β' Α Κ επιβαλλόμενες υποχρεώσεις της, η παραβίαση των οποίων συνδέεται αιτιωδώς με το ένδικο συμβάν. Ειδικότερα, δεν κατέβαλε την προσοχή και επιμέλεια που θα κατέβαλε ο κάθε μέσος συνετός οδηγός υπό ανάλογες περιστάσεις (άρθρ. 330 εδ. β ΑΚ) και συγκεκριμένα δεν οδηγούσε με σύνεση και διαρκώς τεταμένη την προσοχή της (παραβίαση άρθρου 12 παρ. Ι του ν. 2696/1999). αλλά δίχως να έχει τον πλήρη έλεγχο του οχήματος της, ώστε να μπορεί σε κάθε στιγμή να εκτελεί τους απαιτούμενους χειρισμούς (παραβίαση άρθρου 19 παρ. 1 του ν. 2696/1999), όπως είχε υποχρέωση, επιχείρησε δε αριστερό ελιγμό αλλαγής κατεύθυνσης και εισόδου στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας χωρίς προηγουμένως να ακινητοποιήσει αυτό προ της διαχωριστικής των δύο ρευμάτων κυκλοφορίας γραμμής και να προβεί στον επιβεβλημένο προσεκτικό έλεγχο της κυκλοφορίας επί του αντίθετου ρεύματος (αρ. 23 παρ.2 του ν. 2696/1999) με αποτέλεσμα να μην αντιληφθεί την επί του αντιθέτου ρεύματος κανονικά κινούμενη δίκυκλη μοτοσικλέτα η οποία προσέγγιζε το σημείο, αλλά να παρεμβληθεί αιφνίδια στην πορεία της και να προκαλέσει την ένδικη σύγκρουση.

Αντιθέτως, δεν αποδείχθηκε συνυπαιτιότητα του οδηγού της δίκυκλης μοτοσικλέτας στην πρόκληση του ένδικου ατυχήματος και ως εκ τούτου η σχετικώς προβαλλόμενη κατ'άρθρο 300 ΑΚ ένσταση των εναγομένων πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη.

Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι συνεπεία των υλικών ζημιών που υπέστη καταστράφηκε ολοσχερώς, όπως άλλωστε ομολογείται και από τους εναγόμενους, η υπ'αριθμ. κυκλοφορίας ΚΑΧ-0575 δίκυκλη μοτοσικλέτα της κυριότητας του ενάγοντος, εργοστασίου κατασκευής YAMAHA, τύπου ΧΤ 600Ε , κυλινδρισμού πεντακοσίων ενενήντα πέντε (595) κ.ε., έτους πρώτης κυκλοφορίας 2003, Η δε αξία της κατά το χρόνο συζήτησης της αγωγής ανέρχεται τουλάχιστον στο ποσό των χιλίων (1.000) ευρώ απορριπτόμενων των περί του αντιθέτου ισχυρισμών των εναγομένων, καθόσον οι προσκομιζόμενες από αυτούς με επίκληση αγγελίες αφορούν μοτοσικλέτες προγενέστερου έτους πρώτης κυκλοφορίας (2001 και 2002). Περαιτέρω, βάσει της ομολογίας του ενάγοντος με την κρινόμενη αγωγή του-αλλά και εξωδίκως με την από 10.11.2016 υπεύθυνη δήλωσή του- η αξία των υπολειμμάτων της πιο πάνω μοτοσικλέτας ανέρχεται στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ. Συνεπώς, ο ενάγων ζημιώθηκε λόγω της καταστροφής του πιο πάνω οχήματος της κυριότητάς του κατά το ποσό των οκτακοσίων (800) ευρώ.

Εξάλλου, ο ενάγων, όπως προεκτέθηκε, συνεπεία του προαναφερόμενου ατυχήματος τραυματίσθηκε και μεταφέρθηκε στο Γενικό Νοσοκομείο Καρδίτσας. Εκεί διαπιστώθηκε ότι υπέστη κρανιοεγκεφαλική κάκωση, θλαστικά τραύματα μετώπου, ρινός, άνω και κάτω χείλους, δεξιάς άκρας χειρός και γόνατος, θλάση Α.Μ.Σ.Σ., κάκωση ποδοκνημικής και πιθανό κάταγμα ρινικών, ενώ επισημαίνεται ως διάγνωση ότι έφερε ανοιχτό τραύμα του τριχωτού της κεφαλής. Νοσηλεύτηκε δε έως την 11.07.2015 αφού πραγματοποιήθηκε συρραφή των τραυμάτων και συντηρητική θεραπεία. Κατά την έξοδό του από το άνω Νοσοκομείο του χορηγήθηκαν οδηγίες από ωτορινολαρυγγολόγο, ορθοπεδικό και χειρουργό για περαιτέρω αγωγή και συνεστήθη εφαρμογή κολλάρου αυχένος, αλλαγή των τραυμάτων την 13.07.2015, αφαίρεση των ραμμάτων την 20.07.2015 και επανεκτίμηση από μεν το ορθοπεδικό τμήμα του Νοσοκομείου την 16.07.2015 από δε το ωτορινολαρυγγολογικό την 13.07.2015 (βλ. ιδίως το υπ'αριθμ. πρωτ. 17342/18.09.2015 έγγραφο του Γενικού Νοσοκομείου Καρδίτσας προς το Αστυνομικό Τμήμα Σοφάδων, και το από 11.07.2015 εξιτήριο από το ως άνω Νοσοκομείο). Εν συνεχεία, κατά την επανεξέταση του στο Ορθοπεδικό Τμήμα του πιο πάνω Νοσοκομείου την 6.8.2015 διαπιστώθηκε αυχεναλγία και του συνεστήθησαν κινησιοθεραπεία, χειρομαλάξεις και θεραπεία με laser.

Εξάλλου, από το γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος των τραυματισμών του ενάγοντος εντοπίζονται στην κεφαλή αυτού αλλά και από τη σχετική διαπίστωση των συνταξάντων την από 08.07.2015 έκθεση αυτοψίας Υπαρχιφύλακα, Απόστολου Κοτλίτσα και του Αρχιφύλακα Βασιλείου Γρηγορίου αποδεικνύεται ότι ο ενάγων δεν έφερε κατά το χρόνο του ατυχήματος προστατευτικό κράνος ως όφειλε κατ' άρθρο 12 παρ. 6 του ΚΟΚ.

Εξ άλλου, αν φορούσε προστατευτικό κράνος θα είχαν αποφευχθεί οι προαναφερόμενες σωματικές βλάβες, απορριπτομένων των περι του αντιθέτου ισχυρισμών του, ενόψει του ότι η χρήση κράνους δεν αποσκοπεί μόνο στην προστασία του τριχωτού της κεφαλής, αλλά του συνόλου αυτής. Επιπλέον η τυχόν χρήση-που εν προκειμένω δε αποδείχθηκε- μη πληρούντων τους όρους του νόμου κρανών δεν αναιρεί τη συνυπαιτιότητα του φέροντος αυτά. Ως εκ τούτου βαρύνεται και ο ίδιος με συνυπαιτιότητα ως προς την πρόκληση του τραυματισμού του κατά ποσοστό 30%, γενομένης δεκτής

εν μέρει ως ουσιαστικά βάσιμης της σχετικής προβληθείσας από τους εναγόμενους ένστασης συντρέχοντος πταίσματος. Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι ο ενάγων συνεπεία του ατυχήματος παρουσίασε κρίσεις πανικού και φοβίες, καθώς και διαταραχές ύπνου, κρίθηκε δε ότι έ χρηζε ψυχιατρικής παρέμβασης και του συνεστήθη η παρακολούθηση προγράμματος ψυχοθεραπείας (βλ. την υπ' αριθμ. πρωτ. 13809/16.07.2015 γνωμάτευση του Ψυχολόγου του ανωτέρω νοσοκομείου Αθανασίου Αγραφιώτη). Μάλιστα την 10.08.2015 διαπιστώθηκε ότι ο ενάγων έπασχε από μετατραυματική αγχώδη διαταραχή και έ χρηζε φαρμακευτικής αγωγής και ψυχοθεραπείας (βλ. την υπ' αριθμ. πρωτ. 37747/11.08.2015 ιατρική βεβαίωση-γνωμάτευση του Ψυχιάτρου -Επιμελητή Α'της Ψυχιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας, Αθανασίου Ξηρομερίτη). Την ανωτέρω αγχώδη διαταραχή συνεπεία του ένδικου ατυχήματος συνέχισε να εμφανίζει ο ενάγων και κατά την εξέταση του από τον Ψυχολόγο του Γενικού Νοσοκομείου Καρδίτσας, Αθανάσιο Αγραφιώτη την 27.08.2015. Έκτοτε και μέχρι την 24.10.2016 ο ενάγων εξακολουθεί να χρήζει συνεπεία του ατυχήματος προγράμματος ψυχοθεραπείας-το οποίο ήδη παρακολουθεί- και φαρμακευτικής αγωγής (βλ. τις υπ' αριθμ. πρωτ. 46882/02.10.2015 και 51472/25.10.2016 ιατρικές βεβαιώσεις-γνωματεύσεις του Ψυχιάτρου του Πανεπιστημιακού Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας Αθανασίου Ξηρομερίτη σε συνδυασμό προς τις υπ' αριθμ. προ>τ. 18800/08.10.2015, 1572/28.01.2016 και από 20.10.2016 γνωματεύσεις του Ψυχιάτρου του Γενικού Νοσοκομείου Καρδίτσας, Αθανασίου Αγραφιώτη).

Εξ άλλου, ενόψει του ότι ο ενάγων μετά τον τραυματισμό του έφερε μετεγχειρητικές ουλές σε πολλά σημεία του προσώπου του, την 21.07.2015 18 η σελίδα της υπ' αριθμ. i./f. !?.33./2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών) απευθύνθηκε προς τον ιδιώτη πλαστικό χειρουργό, Ευάγγελο Πιτσαργιώτη. Ο ανωτέρω ιατρός κατά την εξέταση του ενάγοντος διαπίστωσε ότι έφερε: 1) μετατραυματική -μετεγχειρητική ουλή (συρραφείσα) δεξιού μετώπου με φορά προς το ριζορρίνιο μήκους πέντε (5) εκατοστών, 2) τραύμα δεξιά μετωπιαίας χώρας με έλλειμμα δέρματος διαστάσεων 1,5X1,5, 1X1 και 4 X 1,5, 3) μετατραυματική- μετεγχειρητική ουλή (συρραφείσα) αριστερού πλάγιου ρινός αρχόμενη από το ριζορρίνιο προς τον αριστερό ρώθωνα μήκους 8 εκατοστών, 4) έγκαιμα τριβής δεξιού άνω χείλους 1X1 εκατοστό, 5) μετατραυματική -μετεγχειρητική ουλή (συρραφείσα) στο ερυθρό του κάτω χείλους μήκους 1X2 εκατοστο'ιν, 6) θλαστικό τραύμα πώγωνος μήκους 1X1 εκατοστό, 7) πολλαπλά συρραφέντα θλαστικά τραύματα δεξιάς άκρας χείρας (οκτώ το σύνολο) με αδυναμία σύγκλισης των δακτύλων πιθανώς λόγω του υφιστάμενου τότε εκτατεμένου οιδήματος και 8) μετατραυματική-μετεγχειρητική ουλή (συρραφείσα) αρχόμενη κάτωθεν της μεσότητας της επιγονατίδας με φορά προς την περόνη μήκους δεκαπέντε (15) εκατοστών. Περαιτέρω, γνωμάτευσε ότι «... Η επανορθωτική διαδικασία προϋποθέτει χειρουργική επέμβαση υπό γενική αναισθησία για τη διόρθωση των ουλών κατά τη διάρκεια της οποίας πρέπει να γίνει εκτομή των ουλών και επανασυρραφή με τη χρήση της ατραυματικής τεχνικής και συνεπικουρικά με τη χρήση laser».

Ο χρόνος αποθεραπείας υπολογίστηκε από τον άνω ιατρό σε είκοσι (20) περίπου ημέρες κατά τη διάρκεια των οποίων ο ασθενής θα αδυνατεί να εργασθεί. Επιπλέον εκτίμησε ότι για τη δαπάνη αποκατάστασης θα απαιτηθεί για αμοιβή ιατρού το ποσό των πέντε χιλιάδων πεντακοσίων (5.500) ευρώ, για αμοιβή αναισθησιολόγου το ποσό των εξακοσίων (600) ευρώ, για δέκα (10) θεραπείες με laser το ποσό των έξι χιλιάδων πεντακοσίων (6.500) ευρώ (650 ευρώ X10 επισκέψεις) και για δέκα επισκέψεις μετεγχειρητικής παρακολούθησης το συνολικό ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ (50 ευρώ X 10 επισκέψεις), ήτοι συνολικά το ποσό των δεκατριών χιλιάδων εκατό (13.100), στο οποίο κρίνεται ότι ανέρχεται η μελλοντική ζημία του ενάγοντος που πρόκειται να προβεί στην ανωτέρω επέμβαση. Αντιθέτως σχετικά με το κόστος κλινικής ποσού τριών χιλιάδων εκατόν πενήντα (3.150) ευρώ το Δικαστήριο δεν άγεται σε δικανική πεποίθηση παρά το σχετικό υπολογισμό της από τον ανωτέρω ιατρό, καθόσον δεν αποδείχθηκε η πιθανή διάρκεια της εκεί νοσηλείας του ενάγοντος, ώστε να εκτιμηθεί η σχετική δαπάνη και η συνεχόμενη με αυτή ζημία του και συνακόλουθα το σχετικό κονδύλιο της αγωγής κρίνεται απορριπτέο ως ουσία αβάσιμο. Τέλος, ο ως άνω ιατρός βεβαίωσε ότι εάν και η επανορθωτική χειρουργική διαδικασία βελτιώνει σημαντικά τα υποκείμενα ενοχλήματα και τη δυσμορφία δυστυχώς δεν εξαλείφει αυτά. (βλ. την από 21.07.2015 ιατρική γνωμάτευση του, του Ευάγγελου Πιτσαργιώτη).

Εξ άλλου, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι στο Γενικό Νοσοκομείο Καρδίτσας δεν υπηρετεί ιατρός με την ειδικότητα του πλαστικού χειρουργού, ο ενάγων έχει το δικαίωμα να επιλέξει τους κατάλληλους για την αποθεραπεία του ιατρούς, διασφαλίζοντας την ταχύτερη αποκατάσταση της προκληθείσας σωματικής κάκωσης και εν προκειμένω να απευθυνθεί σε ιδιώτη πλαστικό χειρουργό. Περαιτέρω, μετά την έξοδο του ενάγοντος από το Γενικό Νοσοκομείο Καρδίτσας λόγω των προαναφερόμενων τραυμάτων του και για χρονικό διάστημα που σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας δεν υπερέβαινε τον ένα (1) μήνα είχε ανάγκη την παρουσία τρίτου προσώπου στο πλευρό του επί οκτώ (8) ώρες ημερησίως. Οι

ανάγκες του ενάγοντος καλύφθηκαν χωρίς την πρόσληψη νοσοκόμου και συγκεκριμένα με την προσφορά υπηρεσιών εκ μέρους της αδελφής του Ιωάννας-Μαρίας Μπλάνη η οποία τον φρόντιζε αδιάκοπτα κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα προσφέροντας σε αυτόν παρεμφερείς υπηρεσίες με εκείνες που προσφέρει κατά την κρίση του Δικαστηρίου μία νοσοκόμα επί οκτώ (8) ώρες ημερησίως. Έτσι, ο ενάγων δικαιούται να αξιώσει, για την αιτία αυτή, την καταβολή εκ μέρους των εναγομένων αποζημίωσης ίσης με εκείνη που θα κατέβαλε ως αποδοχές αν προσλάμβανε για την περιποίηση του τρίτου πρόσωπο ως υποκατάστατη δύναμη, το οποίο θα αμείβονταν σχετικώς, υπολογιζόμενου του ποσού της αποζημίωσης αυτής σύμφωνα με την πλασματική αμοιβή μίας υποκατάστατης δύναμης. Τέτοια δύναμη είναι τουλάχιστον από πλευράς ύψους αμοιβής, η εργασία την οποία προσφέρει μία νοσοκόμος. Συνεπώς, ο ενάγων ακόμη και αν δεν κατέβαλε ιδιαίτερη αμοιβή στην αδελφή του για τις υπηρεσίες που εκείνη του προσέφεραν, κατά το ως άνω χρονικό διάστημα, δικαιούται αποζημίωσης κατά τα άρθρα 929 και 930 παρ. 3 του ΑΚ, η οποία αποτιμάται, βάσει των αμοιβών που καταβάλλονταν για τις αντίστοιχες υπηρεσίες τις ίδιες ώρες στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ κατά το οποίο ζημιώθηκε ο ενάγων, απορριπτομένου του πλέον τούτου αγωγικού αιτήματος ως ουσία αβάσιμου, ενόψει και του ότι δεν προέκυψε ιδιαίτερη σύσταση για ακινησία αυτού (γενικά) ή ανάγκη για ιδιαίτερη ιατρική παρακολούθηση, όπως συνεστήθη κατά τη διάρκεια του πρώτου μηνός μετά το ατύχημα. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η συνολική θετική ζημία του ενάγοντος που συνεχεται με τις σωματικές βλάβες που υπέστη ανέρχεται κατά τα προεκτεθέντα στο ποσό των δεκατριών χιλιάδων τετρακοσίων (13.400=13.100+300) ευρώ το οποίο όμως πρέπει να μειωθεί κατά ανάλογο ποσοστό προς το βαθμό της συνυπαιτιότητάς του ως προς τον τραυματισμό του, δηλαδή κατά ποσοστό τριάντα τοις εκατό (30%) κατά μερική παραδοχή της σχετικής ένστασης που προέβαλαν οι εναγόμενοι και κατά συνέπεια η αποκαταστατέα θετική ζημία του ανέρχεται σε εννέα χιλιάδες τριακόσια ογδόντα (9380) ευρώ. Αντιθέτως δε θα χωρήσει μείωση του κονδυλίου για ολική καταστροφή της δίκυκλης μοτοσικλέτας του ενάγοντος καθόσον η ζημία αυτή δεν συνδέεται αιτιωδώς με την παράλειψη του να φέρει προστατευτικό κράνος (βλ. ΕφΑαρ 53/2016, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ).

Εξ άλλου, όπως αποδεικνύεται από τις προσκομιζόμενες μετ'επικλήσεως φωτογραφίες του ενάγοντος μετά την επέλευση του ατυχήματος σε συνδυασμό προς την ιατρική γνωμάτευση του Πλαστικού Χειρουργού, Ευάγγελου Πιτσαργιώτη, ο ενάγων μετά το ατύχημα φέρει σημαντικής έκτασης ουλές στο πρόσωπο του, γεγονός που έχει επιδράσει αρνητικά όπως προεκτέθηκε στην ψυχική του υγεία. Περαιτέρω, σύμφωνα με την ιατρική γνωμάτευση του ανωτέρω ιατρού μετά την προαναφερόμενη πλαστική χειρουργική επέμβαση αναμένεται σημαντική βελτίωση της εικόνας του προσώπου του ενάγοντος χωρίς όμως πλήρη εξάλειψη της δυσμορφίας που παρουσιάζει, ενόψει και των ελλείψεων δέρματος της δεξιάς μετωπιαίας χώρας, η οποία δυσμορφία θα είναι ως εκ τούτων μόνιμη, με αποτέλεσμα να παρουσιάζει ουσιώδη αλλοίωση της εξωτερικής του εμφάνισης στην περιοχή του προσώπου, που συνιστά παραμόρφωση κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 931 ΑΚ.

Η δε προπεριγραφόμενη παραμόρφωση θα επιδράσει οπωσδήποτε, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, αρνητικά στο μέλλον του, ήτοι την επαγγελματική, οικονομική και κοινωνική εξέλιξή του, περιορίζουσα τις σχετικές δραστηριότητές του. Ειδικότερα η ανωτέρω παραμόρφωση επιδρά δυσμενώς στο μέλλον του ενάγοντος, ο οποίος γεννήθηκε το έτος 1985 και είναι άγαμος, πριν δε το ατύχημα ασκούσε το επάγγελμα του μηχανικού αυτοκινήτων, καθόσον θα αποτελέσει στο μέλλον εμπόδιο για αυτόν τόσο ως προς την εύρεση εργασίας, δεδομένου ότι κατά τα κοινώς γνωστά προτιμώνται από τους εργοδότες μισθωτοί χωρίς παραμορφώσεις, ενόψει και της ενδεχόμενης απευθείας συναλλαγής με πελάτες, αλλά και στην εν γένει κοινωνική του εξέλιξη, τη διατήρηση και δημιουργία φιλικών σχέσεων, την αναζήτηση συντρόφου και τη δημιουργία οικογένειας. Επιπλέον, η παραμόρφωση του ενάγοντος επιδρά αρνητικά την κοινωνική και επαγγελματική του εξέλιξη, διότι περιορίζει τις κοινωνικές του συναναστροφές. Από δε τα ανωτέρω αποδεικτικά στοιχεία και δη την ιατρική γνωμάτευση του πλαστικού χειρουργού, Ευάγγελου Πιτσαργιώτη, συνάγονται ασφαλείς αποδείξεις αναφορικά με το κρίσιμο ζήτημα της μόνιμότητας και του είδους της παραμόρφωσης του ενάγοντος, όπως ανωτέρω εκτέθηκε και δεν απαιτούνται πρόσθετα αποδεικτικά μέσα όπως αβάσιμα ισχυρίζονται οι εναγόμενοι. Σύμφωνα, επομένως, και με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, ο ενάγων δικαιούται ειδική αποζημίωση κατά τη διάταξη του άρθρου 931 ΑΚ, η οποία πρέπει, ενόψει της ηλικίας του, του είδους και των προπεριγραφεισών συνεπειών της παραμόρφωσής του και συνεκτιμώντας και το ποσοστό συνυπαιτιότητός του στην έκταση του τραυματισμού του και της εντεύθεν παραμόρφωσής του, να καθοριστεί στο εύλογο ποσό των πέντε χιλιάδων (5.000) ευρώ, απορριπτομένου του πλέον του ανωτέρω αιτούμενου ποσού.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε, ότι ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη, λόγω της στενοχώριας που δοκίμασε και της ταλαιπωρίας στην οποία υποβλήθηκε συνεπεία του τραυματισμού του, της ψυχικής της επιβάρυνσης και της χειρουργικής επέμβασης στην οποία πρόκειται να υποβληθεί, καθώς και των δύσμορφων ουλών στο πρόσωπο του που δεν αναμένεται να αποκατασταθούν πλήρως. Επομένως, δικαιούται χρηματικής ικανοποίησης, την οποία το Δικαστήριο καθορίζει στο εύλογο, κατά την κρίση του, ποσό των δέκα χιλιάδων (10.000) ευρώ, το οποίο μετά τη στάθμιση των κατά νόμο στοιχείων κρίνεται εύλογο, λαμβάνοντας προς τούτο υπόψη του: α) το βαθμό του πταίσματος της οδηγού του ζημιογόνου οχήματος (πρώτης των εναγομένων) στην πρόκληση του ένδικου ατυχήματος και στην πρόκληση του τραυματισμού του ενάγοντος, καθώς και τη συνυπαιτιότητα του τελευταίου, όπως ανωτέρω εκτέθηκε, β) το μέγεθος, το είδος και τις συνέπειες του τραυματισμού του ενάγοντος του διαστήματος ανάρρωσής του, της στεναχώρια που αισθάνθηκε, τον πόνο που δοκίμασε από αυτόν (τραυματισμό) και της ψυχικής διαταραχής την οποία υπέστη συνεπεία του τραυματισμού του, γ) όλες τις εν γένει συνθήκες του ένδικου ατυχήματος και δ) την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των μερών (πλην της ασφαλιστικής εταιρείας της οποίας η ευθύνη είναι εγγυητική), καθώς και την ηλικία του ενάγοντος κατά το χρόνο του ατυχήματος (30 ετών).

Συνακόλουθα, το σύνολο της αποκαταστατέας περιουσιακής και μη ζημίας του ενάγοντος ανέρχεται σε είκοσι πέντε χιλιάδες εκατόν ογδόντα (25.180) ευρώ ($25.180=800+9.380+5.000+10.000$) ευρώ.

Μετά ταύτα πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη η κρινόμενη αγωγή, να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να καταβάλουν εις ολόκληρον στον ενάγοντα το ποσό των είκοσι πέντε χιλιάδων εκατόν ογδόντα (25.180) ευρώ, με το νόμιμο τόκο επιδικίας από της επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την εξόφληση, σύμφωνα με τη διάταξη άρθρου 346 ΑΚ. αφού δεν αποδείχθηκε ότι συντρέχει εξαιρετική περίπτωση για την καταβολή από τους εναγόμενους τόκων υπολογιστέων στο χαμηλότερο επιτόκιο αυτό της υπερημερίας, απορριπτομένου του παραδεκτώ με τις προτάσεις και με δήλωση του πληρεξουσίου της Δικηγόρου που καταχωρήθηκε στα πρακτικά υποβαλλόμενου νόμιμου αιτήματος τους. Το δε αίτημα για απαγγελία προσωπικής κράτησης κατά της πρώτης εναγόμενης πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμο διότι δεν προέκυψαν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι (αφερεγγυότητα, κακή της πίστη κλπ), ενόψει και της φερεγγυότητας της τρίτης εναγομένης ασφαλιστικής εταιρείας- η οποία άλλωστε δεν αμφισβητείται από τον ενάγοντα -που ευθύνεται με βάση έγκυρη και ενεργό σύμβαση ασφάλισης ζημιογόνου αυτοκινήτου να καλύψει τη ζημία τους.

Περαιτέρω, η απόφαση πρέπει να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή κατά την άνω καταψηφιστική αυτής διάταξη για μέρος του ποσού που επιδικάζεται υπέρ του ενάγοντος και συγκεκριμένα για το ποσό των έξι χιλιάδων (6.000) ευρώ, ως προς το οποίο, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η καθυστέρηση στην εκτέλεση θα του προκαλέσει σημαντική ζημία (άρθρα 907, 908 παρ. 1 ΚΠολ). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος βαρύνουν τους εναγόμενους που ηττήθηκαν, θα επιβληθούν όμως μειωμένα, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, επειδή η αγωγή έγινε εν μέρει δεκτή (άρθρο 178 παρ.1 ΚΠολΔ), λαμβανομένου υπόψη ότι στην περίπτωση αυτή το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να προβαίνει στην εκκαθάριση του υποβαλλόμενου -από τον ενάγοντα εν προκειμένω-πίνακα των γενόμενων εξόδων (ΑΠ 1732/2013, Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΔΣΑ, ΑΠ 1515/2007. Νόμος).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ απαράδεκτη τη συζήτηση της αγωγής σχετικά με το ύψους δύο χιλιάδων οκτακοσίων (2.800) κονδύλιο των διαφυγόντων κερδών. ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό ως απορριπτέο. ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους εναγόμενους να καταβάλουν εις ολόκληρον στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των είκοσι πέντε χιλιάδων εκατόν ογδόντα (25.180) ευρώ με το

23 η σελίδα της υπ" αριθμ. i./f. !?.33./2017 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου

Θεσσαλονίκης (Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών)

νόμιμο τόκο από την επομένη ημέρα από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση, ως προς την αμέσως προηγούμενη καταψηφιστική της διάταξη προσωρινώς εκτελεστή για το ποσό των έξι χιλιάδων (6.000) ευρώ. ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ εις βάρος των εναγομένων μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος ποσού επτακοσίων εξήντα (760) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στη Θεσσαλονίκη, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του. στις 16 Νοεμβρίου 2017. από των των διαδίκων και των πληρεξουσίων Δικηγόρων τους. 0» - ρ ^- V- VfcI

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ